

Vakantie

De grote vakantie is inmiddels weer voorbij en getransformeerd tot herinneringen. Ervaringen van zon en regen, vluchtige indrukken van lange wegen door onbekende streken, beelden van betoverende landschappen en hectische steden, ontmoetingen met mensen die toevallig ons vakantiepad kruisten. Vaak trachten we onze herinnering aan deze bijzondere episode in het jaar levend te houden door het maken van foto's als geheugensteuntjes voor al die gedenkwaardige situaties die we beleefden. Persoonlijke momentopnamen, zorgvuldig samengebracht in een album dat we doorgaans zelden meer openslaan. Maar als we vele jaren later ons vakantiealbum weer ter hand nemen, vormen de foto's een visuele brug naar het verleden. Ze voeren ons mee naar plaatsen en gebeurtenissen die we anders wellicht helemaal waren vergeten.

Misschien hebben we onze belevenissen ook vastgelegd in een reisdagboek of is ons verblijf in verre landen gematerialiseerd in souvenirs. Voor mij zijn de meest waardevolle souvenirs niet de flessen exotische likeur, het t-shirt met plaatselijke opdruk of prullaria uit de toeristenwinkels. Ik ben het meest gesteld op kleine voorwerpen, tijdens een wandeling geschonken door het land zelf. Een opvallende steen, een mooie schelp, een grillig stuk hout. Neem bijvoorbeeld de dunne, licht gebogen, stenen schaal in de vensterbank. Donkere, fijn gelaagde rots, subtiel getekend in nuances van zwart, grijs en bruin. In het midden liggen drie eivormige stenen, de ene grijs, de andere roze gemarmerd. Samen vertellen ze me het verhaal van Öland, het paradijselijke eiland in de Oostzee onder de kust van Zweden. De zwarte schaal lag daar zomaar tussen ontelbare andere platen leisteen, geleidelijk losgeslagen van de rotsige westkust door de rusteloze branding. Ik had er niets te zoeken, alleen maar te zijn in het prachtige licht en de nabijheid van de zee. De stenen platen waren helemaal vlak, maar opeens viel mijn oog op deze natuurlijke, licht gebogen schotel. In het midden stond nog een plasje zeewater. Ik nam de steen in mijn handen en voelde de rust van rots.

Als ik nu naar de stenen schotel kijk, hoor ik weer het klotsen van de golven tegen de het eiland, het ruisen van de wind in het gras boven op de klippen. Ik herinner me de geur van de zee, gemengd met het weeïge aroma van rottend wier. Voor mijn geestesoog zie ik het intense blauw van boeketten Slangenkruid tussen het steengruis; de silhouetten van de aalscholvers op de rotsen in zee; het verre zeilschip aan de horizon; de hoge wolkenluchten.

De stenen eieren zijn afkomstig van de noordoostkust van Öland, daar waar de zee slechts gescheiden is van het bos door een smal keienstrand. Rolstenen, een eeuwigheid heen en weer geslingerd tussen eb en vloed. In mijn kamer dragen ze nog de klank met zich mee van hun samenzang met het water op het ritme van de golven. Op de muziek van rollende stenen ben ik ingeslapen. Boven dat strand stond mijn tentje in de schaduw van hoge, geurige dennen.

Eef Arnolds

De tekst is eerder verschenen in het tijdschrift Jonas 61. 2002.